

Barna T. Attila

LEHAJTOTT FEJJEL ÜLT TOVÁBB

Nagy Gáspár emlékének

*A félhomályos, üres kórházfolyosó
végében ült, a kávéautomata
mellett, kissé előrehajolva.*

A földre bámult.

Csak akkor

pillantott föl, mikor odaértem

elé s ráköszöntem -

az arcán

öröm és meglepetés,

utóbbi

fehér köpenyem láttán,

nem tudta,

én is ott dolgozom.

régen találkoztunk, utoljára

talán valamelyik

szerkesztőségben.

Nem beszélt

bajáról. Valami

papírért jött be csak.

Pár szó után elköszöntünk.

Hívtam a liftet. Mikor az

ajtó összezárult, intettünk

egymásnak. Mosolygott. Még

láttam, feje mellére

bukik újra,

válla meggörnyed.

Várt. Kint, az ablakon túl

Kemény decembersötét.

